

Zondag 2 juli 2017. Feest van de Heilige Drievuldigheid.

Dierbare Broeders en Zusters,

Gedurende het liturgische jaar viert de Kerk de verschillende mysteries van onze Heer Jezus Christus: van Zijn Menswording tot Zijn Dood, Verrijzenis en Hemelvaart. De Kerk viert tevens de verschillende mysteries van Zijn Moeder, de Heilige Maagd Maria, en gedenkt ook de heiligen, die Christus zijn nagevolgd.

Maar het Feest van vandaag is een beetje een uitzondering, het **Feest** van vandaag heeft een geheel eigen karakter. Vandaag vieren wij immers het **Mysterie van God** zélf, zoals Hij is sinds alle eeuwigheid: één God en tegelijk Vader, Zoon en Heilige Geest. We treden zo binnen in het hart, in de kern van Gods identiteit, van Gods leven. Daarom is een absolute voorwaarde hiervoor onze nederigheid. Want de drie-eenheid van God is een *“geloofsmysterie in de strikte zin”* (CKK 237) dat niet kan worden ontdekt door ons menselijke verstand (cf. DS 3015). De deur tot dit Geheim wordt ons geopend enkel en alleen door God zelf, door Zijn Openbaring in Jezus Christus, de mensgeworden Zoon (cf. ST II^{II}ae q174). De grootste lof die we God vandaag kunnen brengen is wellicht die van de stille aanbidding. Deze stilte als een ‘echo’ van de onuitsprekelijk stilte die heerste toen het Woord Gods voor alle tijden uit de Vader voortkwam en de Heilige Geest uit de Vader en de Zoon. De Heilige Johannes van het Kruis schrijft: *“God sprak slechts één Woord: dat was Zijn Zoon. En in een eeuwige stilte spreekt Hij nog steeds dit Woord: de ziel moet naar Hem luisteren in stilte.”* (Maxime 147)

Toch is een nederige en aanbeddende stilte niet in tegenspraak met onze liturgische lofzang, onze niet ophoudende hymne aan zowel Gods Drievuldigheid als Zijn Eenheid. Deze stilte is ook niet onvereenigbaar met een deemoedige, “geknielde theologie”, die dieper trachten door te dringen tot het Geheim van onze drie-ene God, en kan aantonen dat dit geloofsgeheim niet in tegenspraak is met de menselijke rede. De Kerk van Haar kant zal deze geloofswaarheden beschermen tegen verkeerde interpretaties. Vertrouwend in de menselijke rede, maakt ze gebruik van begrippen uit de filosofie om haar dogma’s te formuleren en heeft ze gedefinieerd dat God bestaat uit drie Personen, die één zijn in hun goddelijke substantie.

Toch kan men niet genoeg herhalen dat aan de basis van de liturgie, de theologie en de kerkelijke leer slechts de Persoon van Jezus Christus ligt: Zijn woorden en Zijn daden, waarover ons de Evangelies spreken en waarvan het geloof van de christenen sinds de eerste dagen van de Kerk getuigt.

En zo komen we, dierbare Broeders en Zusters, bij een tweede aspect van dit Feest. Drievuldigheidszondag of beter gezegd ‘Drie-eenheidszondag’, is niet alleen het Feest van God, maar ook het Feest van onszelf, het **Feest van ons geloof**. De Drie-eenheid, *“het centrale mysterie van het christelijk geloof en leven”*, is zoals gezegd één van de *“mysterieën die in God verborgen zijn”*. (cf CKK, nr. 261; DS 3015) Maar ons geloof is iets schitterends. Ons geloof gaat verder, daar waar onze natuurlijke capaciteiten ophouden. Ons geloof kan doordringen tot het Mysterie van God, stelt ons in staat God te kennen, zoals Hij is: Vader, Zoon en Heilige Geest. *“Al wie in Hem gelooft...zal het eeuwig leven hebben”*, hoorden we in het Evangelie van deze dag. (Joh. 3,16-18)

Welnu, het Eeuwig Leven, dat is niets anders dan “God kennen”(cf Joh 17,3). Natuurlijk geen droge, intellectuele kennis, maar, zoals we zeggen dat twee geliefden ‘in kennis zijn’ met elkaar, zo gaat het hier om een kennis doordrongen van de liefde tot God, een deelname in het leven van God.

Dat stelt ons ook in staat te begrijpen waarom het geloof een genade is, een geschenk dat we bij ons doopsel van God mochten ontvangen. En dat doopsel voltrekt zich, zoals Christus het heeft gevraagd (cf Mt. 28,19), *“in de Naam van de Vader, en de Zoon en de Heilige Geest.”* Inderdaad, door het doopsel, neemt de Heilige Drievuldigheid bezit van onze ziel: Vader, Zoon en Heilige Geest vestigen zich in ons. Het Mysterie van de drie-ene God speelt zich dus niet ver van ons af, maar heel dichtbij. Er wordt zo vaak door schrijvers en filmmakers gespeculeerd over een groot geheim dat de Kerk zou bezitten en voor iedereen verborgen houden. Welnu, dat geheim bestaat werkelijk, maar het ligt juist verborgen daar waar men het minst verwacht: in onze eigen ziel. En de sleutel van dit geheim ligt gewoon voor het rapen in de Heilige Schrift: *“Het Rijk Gods is in Uw binnenste.”* (cf. Lk. 17,21), zegt de Heer. *Of nog: “Indien iemand mij liefheeft, (...) dan zal mijn Vader ook hem beminnen, en Wij zullen tot hem komen, en ons verblijf bij hem nemen.”*(Joh. 14,23) En de heilige Paulus: *“Weet gij niet dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest, die in U woont (...)? Verheerlijkt dus God in uw lichaam!”* (1Kor. 6,19-20) *“Heilig is Gods tempel en dat zijt gij”* (1Kor. 3,17) God: Vader, Zoon en Heilige Geest woont in ons. En Hij verlangt niets anders dan ons zichzelf te geven. Hij is ongeduldig om ons de onuitsprekbare gaven te schenken van Zijn liefde, en dat reeds in dit leven. Wanneer Christus zegt in het evangelie van vandaag dat wie gelooft, het eeuwig leven zal bezitten, dan is dat niet in een verre toekomst, maar nu, op dit moment. Wie gelooft, heeft nú reeds deel aan het eeuwig leven. *“Ik zie niet goed in wat ik na de dood zal krijgen, dat ik in dit leven niet reeds bezit”,* schrijft de kleine Theresia. *“Ik zal God zien, dat is waar! Maar wat betreft het bij Hem zijn, dat ben ik reeds hier op aarde, en dat geheel en al.”* God is daar in ons hart en Hij klopt, elke seconde van ons leven opnieuw, en Hij wacht tot we opendoen. Maar wij zijn vaak zo verstrooid, zo bezig met onszelf of met andere zaken, dat we niet horen dat iemand klopt aan de deur van ons hart. Het Eeuwig Leven, het deelnemen aan Gods wezen, aan de kennis van de Vader die uitmondt in de Zoon, deelnemen aan de liefde van de Vader en de Zoon die uitmondt in de Heilige Geest, kortom deelnemen aan het eigen leven van de Drie-ene God is uiteindelijk heel eenvoudig en voor iedereen van ons toegankelijk. God wil het aan elkeen van ons schenken, maar Hij vraagt slechts één iets: dat we zouden aandachtig zijn voor Zijn aanwezigheid. En zo komen we terug bij de stilte van het begin. God spreekt in de stilte van ons hart. Stilte begrepen niet alleen als de afwezigheid van geluid, maar als liefdevolle aandacht voor Gods aanwezigheid.

Laten we daarom vragen aan God, met de woorden van de heilige Elisabeth van de Drievuldigheid, die precies dit jaar werd heilig verklaard, dat Hij van ons hart Zijn hemel make, Zijn geliefd verblijf en de plaats waar Hij tot rust kan komen. Dat we Hem er nooit alleen laten, maar geheel en al aanbedding mogen zijn. Dat elke minuut ons verder binnenvoere in de diepte van Zijn mysterie, tot de dag dat we Hem in Zijn licht mogen aanschouwen. Amen.